

Patriotismul: o amenințare pentru libertate

Emma Goldman

”Ce este patriotismul? Este dragostea față de locul natal, locul amintirilor din copilărie și al speranțelor, visurilor și aspirațiilor? Este locul unde, în naivitatea specifică copilăriei, priveam norii trecători și ne întrebam de ce nu putem și noi alerga atât de iute. Locul în care numărăm miliardele de stele strălucitoare, îngroziiți ca nu cumva fiecare „un ochi să fie,” pătrunzând chiar profunzimile sufletelor noastre mici? Este locul în care ascultam muzica păsărilor, și tânjeam după aripi cu care să zburăm, ca și ele, către tărâmurile îndepărtate? Sau locul în care ședeam pe genunchiul mamei, fermecați de povestirile minunate despre fapte și realizări? Pe scurt, este dragostea față de loc, fiecare centimetru reprezentând amintirile dragi și prețioase ale unei copilării fericite, vesele și pline de joacă?”

Dacă acesta ar fi patriotismul, puținor americani din zilele noastre li s-ar putea cere să fie patrioți, de vreme ce locul de joacă a fost transformat în fabrică, uzină, și mină, în timp ce sunetele asurzitoare ale utilajelor au înlocuit muzica păsărilor. Nu mai putem asculta nici povestirile despre fapte mărețe, căci poveștile pe care ni le spun mamele noastre astăzi sunt doar despre durere, lacrimi și necazuri.

Ce este atunci patriotismul?

„Patriotismul, domnule, este ultimul refugiu al ticăloșilor,” a spus dr. Johnson. Lev Tolstoy, cel mai mare anti-patriot al vremurilor noastre, definește patriotismul drept principiul care va justifica instruirea în masă a criminalilor; o ocupație care necesită echipamente mai bune pentru exercițiul uciderii oamenilor decât realizarea unor asemenea necesități ale vieții precum încălțăminte, hainele și casele; o meserie care garantează câștiguri mai bune și glorie mai mare decât aceea a muncitorului de rând.

Gustave Hervé, alt mare anti-patriot, numește în mod corect patriotismul o superstiție – una mult mai nocivă, brutală și inumană decât religia. Superstiția religiei și-a avut originea în neputința omului de a explica fenomenele naturale. Adică, atunci când omul primitiv a auzit tunetul sau a văzut fulgerul, nu le-a putut explica pe niciuna, și de aceea a dedus că în spatele lor trebuie să se afle o forță mai mare decât a sa. La fel, el a văzut o forță supranaturală în ploaie și

în diferitele schimbări din natură. Patriotismul, pe de altă parte, este o superstiție creată în mod artificial și menținută printr-o rețea de minciuni și falsuri; o superstiție care îi răpește omului respectul de sine și demnitatea, și îi intensifică aroganța și îngâmfaarea.

Într-adevăr îngâmfaarea, aroganța și egotismul sunt esențiale pentru patriotism. Dați-mi voie să ilustrez. Patriotismul presupune că globul nostru este divizat în locuri mici, fiecare împrejmuit de o poartă din fier. Aceia care au avut șansa de a se naște într-un anumit loc, se consideră mai buni, mai nobili, mai măreți, mai inteligenți decât ființele vii care populează oricare alt loc. Este de aceea datoria fiecăruia dintre aceia care locuiesc în acel loc ales să lupte, săucidă și să moară în încercarea de a-și impune superioritatea asupra tuturor celorlalți.

Locuitorii celorlalte locuri judecă în aceeași manieră, desigur, cu rezultatul că din fragedă pruncie, mintea copilului este otrăvită cu povești înfiorătoare despre germani, francezi, italieni, ruși, etc. Când copilul ajunge la maturitate este perfect saturat de credința că este ales de însuși Dumnezeu pentru a-și apăra țara împotriva atacurilor sau invaziei oricărui străini. În acest scop vociferăm pentru o armată și o marină militară mai mare, mai multe nave de război și muniție. În acest scop America a cheltuit într-un timp scurt patru sute de milioane de dolari. Doar gândiți-vă la asta – patru sute de milioane de dolari luate din producția oamenilor. Căci cu siguranță nu cei bogați contribuie la patriotism. Ei sunt cosmopoliți, simțindu-se la fel de bine în orice țară. Noi în America cunoaștem foarte bine acest adevăr. Oare nu sunt americanii noștri bogați francezi în Franța, germani în Germania, sau englezi în Anglia? Și nu risipesc ei cu o grație cosmopolită averi realizate de copii americani care muncesc în fabrici și de sclavi pe plantații de bumbac? Da, al lor este patriotismul care va face posibilă trimiterea de mesaje de condoleanță unui despot precum țarul rus, când orice nenorocire se abate asupra lui, precum a făcut președintele Roosevelt în numele poporului său când Sergius a fost pedepsit de către revoluționarii ruși.

Patriotismul este cel care îl va ajuta pe criminalul sinistru, Diaz, să distrugă mii de vieți în Mexic, sau care va oferi sprijin pentru arestarea revoluționarilor mexicani pe tărâm american și îi va ține încarcerati în închisori americane, fără cea mai mică justificare sau motiv.

Dar atunci, patriotismul nu este pentru cei care reprezintă bogăția și puterea. Este suficient de bun pentru popor. Îți reamintește de înțelepciunea istorică a lui Frederick cel Mare, prietenul intim al lui Voltaire, care a spus: „Religia este o înșelătorie, dar trebuie menținută pentru mase.”

Că patriotismul este o instituție mai degrabă costisitoare, nu se va îndoi nimeni după ce va lua în considerare următoarele statistici. Creșterea progresivă a cheltuielilor pentru armatele și marinele militare principale ale lumii în ultimul sfert de secol este un fapt de o asemenea gravitate încât să îl înfioare pe oricare student preocupat al problemelor economice. Poate fi indicată pe scurt prin împărțirea timpului din 1881 până în 1905 în perioade de cinci ani, și prin observarea cheltuielilor mai multor națiuni mari pentru scopuri militare în timpul primei și ultimei din aceste perioade. De la prima și până la ultima din perioadele observate, cheltuielile Marii Britanii au crescut de la \$2,101,848,936 la \$4,143,226,885, ale Franței de la \$3,324,500,000 la \$3,455,109,900, ale Germaniei de la \$725,000,200 la \$2,700,375,600, ale Statelor Unite de la \$1,275,500,750 la \$2,650,900,450, ale Rusiei de la \$1,900,975,500 la \$5,250,445,100, ale Italiei de la \$1,600,975,750 la \$1,755,500,100, iar cele ale Japoniei de la \$182,900,500 la \$700,925,475.

Cheltuielile militare ale fiecăreia din națiunile menționate au crescut în fiecare din perioadele de cinci ani luate în calcul. În întregul interval de la 1881 la 1905 investițiile Marii Britanii în armata sa au crescut de patru ori, ale Statelor Unite s-au triplat, ale Rusiei s-au dublat, ale Germaniei au crescut cu 35%, ale Franței cu aproximativ 15%, iar ale Japoniei cu aproape 500%. Dacă vom compara cheltuielile acestor națiuni pentru propriile armate cu cheltuielile lor totale pe întreaga perioadă de 25 de ani care se încheie în 1905, proporțiile vor crește în felul următor:

În Marea Britanie de la 20% la 37%; în Statele Unite de la 15 la 23; în Franța de la 16 la 18; în Italia de la 12 la 15; în Japonia de la 12 la 14. Pe de altă parte este interesant de remarcat că în Germania procentul a scăzut de la circa 58% la 25, scăderea datorându-se creșterii enorme a cheltuielilor imperiale în alte scopuri, cert fiind că cheltuielile militare pentru perioada 1901-1905 au fost mai ridicate decât pentru orice perioadă de cinci ani precedentă. Statisticile arată că țările în care cheltuielile militare sunt cele mai ridicate, ca procent din totalul veniturilor naționale, sunt Marea Britanie, Statele Unite, Japonia, Franța, și Italia, în ordinea menționată.

Prezentarea costurilor pentru marile marine militare este la fel de impresionantă. În timpul perioadei de 25 de ani care se încheie în 1905 cheltuielile navale au crescut aproximativ după cum urmează: Marea Britanie 300%; Franța 60%; Germania 600%; Statele Unite 525%; Rusia 300%; Italia 250%, iar Japonia 700%. Cu excepția Marii Britanii, Statele Unite cheltuie mai mult pe marină militară decât oricare altă națiune, iar această cheltuială reprezintă un procent mai mare din cheltuiala națională decât se întâmplă în oricare altă putere. În perioada 1881-1885, cheltuiala pentru marina Statelor Unite a reprezentat 6.20\$ din fiecare 100\$ alocați pentru toate scopurile naționale; suma a crescut la 6.60\$ în următoarea perioadă de cinci ani, apoi la 8.10\$ în următoarea, 11.70\$ în următoarea și 16.40\$ pentru perioada 1901-1905. Este moralmente cert că investițiile pentru actuala perioadă de cinci ani vor arăta încă o altă creștere.

Costurile tot mai mari ale militarismului mai pot fi ilustrate prin calcularea lor drept o taxă pe cap de om asupra populației. De la prima și până la ultima din perioadele de cinci ani luate ca și bază pentru comparația oferită aici, a crescut după cum urmează: În Marea Britanie de la 18.47\$ la 15.51\$; în Statele Unite de la 5.62\$ la 13.64\$; în Rusia de la 6.14\$ la 8.37\$; în Italia de la 9.59\$ la 11.24\$, iar în Japonia de la 86 de cenți la 3.11\$.

În conexiune cu această estimare brută a costului pe cap de om este povara militarismului cea mai mare. Concluzia irezistibilă în urma datelor disponibile este că creșterea cheltuielilor pentru scopuri militare depășește cu rapiditate creșterea populației în fiecare din țările luate în calcul. Cu alte cuvinte, o continuare a cererilor crescute ale militarismului amenință fiecare din acele națiuni cu o epuizare progresivă atât a oamenilor cât și a resurselor.

Risipa teribilă pe care patriotismul o necesită ar trebui să fie suficientă pentru a-l vindeca de această boală chiar și pe omul cu o inteligență medie. Și totuși patriotismul pretinde chiar mai mult. Oamenii sunt siliți să fie patrioți, iar pentru acel lux plătesc nu doar prin sprijinirea „apărătorilor” lor, ci chiar prin sacrificarea propriilor copii. Patriotismul necesită loialitate față de steag, ceea ce se traduce prin obediență și promptitudinea de a ucide un tată, o mamă, un frate, o soră.

Argumentul obișnuit este că avem nevoie de o armată permanentă care să protejeze țara de o invazie străină. Fiecare bărbat inteligent și femeie inteligentă știe, totuși, că acesta este un mit întreținut pentru a-i înfricoșa și constrânge pe cei proști. Guvernele lumii, cunoscându-și interesele unul altuia, nu se invadează reciproc. Au învățat că pot obține mult mai mult prin intermediul arbitrajului internațional al disputelor decât prin război și cucerire. Într-adevăr, așa cum a spus Carlyle, „Războiul este un conflict între doi hoți prea lași pentru a-și purta singuri luptele; prin urmare prind băieți din diferite sate, îi îmbracă în uniforme, îi echipează cu arme și le dau drumul precum unor fiare sălbatice, unii împotriva altora.” Nu e necesară multă înțelepciune pentru a urmări în decursul istoriei fiecare război către o cauză similară. Să luăm spre exemplu războiul nostru spaniol-american, un eveniment mareț și patriotic, după cum se presupune, din istoria Statelor Unite. Cum au fiert de indignare inimile noastre împotriva cumpliților spanioli. Într-adevăr, indignarea noastră nu a izbucnit în mod spontan. A fost alimentată de luni de agitare în ziare, și la multă vreme după ce Butcher Weyler ucisese mulți cubanezi nobili și maltratase multe femei cubaneze. Totuși, pentru a face dreptate națiunii americane trebuie spus că a fost cuprinsă de indignare și a fost dispusă să lupte și a luptat cu vitejie. Dar când fumul s-a risipit, morții au fost îngropați, și costul războiului a ajuns la oameni printr-o creștere a prețurilor bunurilor și chiriiilor – adică, atunci când ne-am trezit din beția patriotică ne-am dat brusc seama că motivul războiului spaniol-american a fost aprecierea prețului zahărului; sau, pentru a fi mai expliciti, că viețile, sângele și banii poporului american au fost utilizate pentru a proteja interesele capitaliștilor americani, care erau amenințați de guvernul spaniol. Că acest lucru nu este o exagerare, ci se bazează pe fapte și cifre incontestabile este cel mai bine demonstrat de atitudinea guvernului american față de clasa muncitoare cubaneză. Când Cuba s-a aflat ferm în ghearele Statelor Unite, aceiași soldați care fuseseră trimiși să elibereze Cuba au primit ordin să tragă în muncitorii cubanezi în timpul mării greve a muncitorilor din industria trabucurilor ce a avut loc la puțin timp după război.

Nici nu suntem singurii care poartă războaie pentru asemenea cauze. Cortina începe să fie ridicată față de motivele teribilului război ruso-japonez, care costă atât de mult sânge și lacrimi. Și putem vedea din nou cum în spatele ferocului Moloh al războiului se află încă și mai ferocele zeu al Comerțului. Kuropatkin, ministrul rus al războiului în timpul luptei ruso-japoneze, a divulgat adevăratul secret din spatele acesteia. Țarul și Marii Duci investind bani în concesiuni coreene, au forțat războiul pentru singurul motiv de a acumula rapid mari averi.

Argumentul că o armată permanentă reprezintă cea mai bună certitudine a păcii este la fel de logic precum afirmația că cel mai pașnic cetățean este acela care umblă înarmat din greu. Experiența vieții de zi cu zi demonstrează pe deplin că individul înarmat este mereu nerăbdător să își încerce forța. Același lucru este adevărat din punct de vedere istoric în ce privește guvernele. Țările cu adevărat pașnice nu risipesc viața și energia pe pregătiri de război, cu rezultatul că pacea este menținută.

Totuși, strigătul pentru o armată și o marină mai mari nu se datorează vreunui pericol extern. Se datorează spaimei cauzată de nemulțumirea crescândă a maselor și spiritului internațional din rândul muncitorilor. Pentru a înfrunța inamicul intern se pregătesc Puterile diferitelor țări; un inamic care, odată fiindu-i deșteptată conștiința, se va dovedi mai periculos decât orice invadator străin.

Puterile care au fost timp de secole implicate în subjugarea maselor au realizat un studiu amănunțit al psihologiei acestora. Ele știu că publicul general este precum un copil ale cărui disperare, durere și lacrimi pot fi transformate în veselie cu ajutorul unei jucărioare. Și cu cât este jucăria ambalată mai strălucitor și culorile mai țipătoare, cu atât mai mult va fi pe placul copilului cu un milion de capete.

O armată și o marină reprezintă jucăriile poporului. Pentru a le face mai atractive și acceptabile, sute și mii de dolari sunt cheltuiți pentru etalarea acestor jucării. Aceasta a fost intenția guvernului american când a echipat o flotă și a trimis-o de-a lungul coastei Pacificului, că fiecare cetățean american să fie făcut să simtă mândria și gloria Statelor Unite. Orașul San Francisco a cheltuit o sută de mii de dolari pentru găzduirea flotei; Los Angeles șaiszeci de mii; Seattle și Tacoma circa o sută de mii. Am spus pentru a găzdui flota? Pentru a se ospăta și a bea câțiva ofițeri superiori, în timp ce „băieții curajoși” au trebuit să se revolte pentru a primi

suficientă mâncare. Da, două sute șazeci de mii de dolari au fost cheltuiți pe artificii, petreceri la teatru și chefuri, în timp ce bărbați, femei și copii de la un cap la celălalt al țării erau lași să moară de foame pe străzi; când mii de șomeri erau pregătiți să-și vândă munca cu orice preț.

Două sute șazeci de mii de dolari! Ce nu s-ar fi putut realiza cu o sumă așa enormă? Dar în loc de pâine și adăpost, copiii acelor orașe au fost duși să vadă flota, încât să rămână, așa cum a spus un ziar, „o amintire de durată pentru copil.”

Un lucru minunat de ținut minte, nu? Instrumentele măcelului civilizat. Dacă mintea copilului va fi otrăvită cu asemenea amintiri, ce speranță rămâne pentru o înfăptuire adevărată a fraternității umane?

Noi americanii susținem că suntem un popor care iubește pacea. Detestăm vărsarea de sânge; ne opunem violenței. Și totuși începem să tremurăm de bucurie la posibilitatea proiectării de bombe cu dinamită din mașinării zburătoare asupra unor cetățeni neajutorați. Suntem dispuși să spânzurăm, să electrocutăm, sau să linșăm pe oricine care din necesitate economică își va risca propria viață într-un atentat asupra vieții vreunui magnat industrial. Și totuși inimile noastre se umflă de mândrie la gândul că America devine cea mai puternică națiune din lume, și că își va plasa în cele din urmă talpa sa de fier pe gâtul altor națiuni.

Aceasta este logica patriotismului.

Având în vedere rezultatele malefice cu care este încărcat patriotismul pentru omul de rând, nu se compară cu insulta și jignirea pe care patriotismul le revărsă asupra soldatului – acea victimă sărmană și amăgită a superstiției și ignoranței. El, salvatorul țării sale, apărătorul națiunii sale, – ce i-a pregătit lui patriotismul? O viață de supunere de sclav, viciu și pervertire în timpul păcii; o viață de pericol, expunere și moarte în timpul războiului.

În timp ce mă aflu într-un turneu recent de prelegeri în San Francisco, am vizitat Fortul, cel mai frumos loc cu vedere spre Golf și Parcul Golden Gate. Utilizarea sa ar fi trebuit să constea în locuri de joacă pentru copii, grădini și muzică pentru recrearea celor epuizați. În schimb este urât, plictisitor și gri din cauza cazarmei, – cazarmă în care cei bogați nu și-ar lăsa câinii să locuiască. În aceste cocioabe mizerabile soldații sunt strânși ca vitele; aici își iroiesc tinerețea, lustruind ghetele și butonii de alamă ai ofițerilor superiori. Și aici am văzut diferența dintre clase: fii robuști ai unei Republici libere, adunați în linie ca niște condamnați, salutând fiecare stărpitură de locotenent aflat în trecere. Egalitatea americană, degradând umanitatea și înobilând uniforma! (...)

Bărbații instruiți într-o meserie rareori intră în armată sau marină, dar chiar și ei, după o experiență militară, se consideră total incapabili pentru ocupațiile lor anterioare. Dobândind obiceiuri de trândăvie și o înclinație pentru senzații și aventură, nicio preocupare pașnică nu îi poate mulțumi. Eliberați din armată, nu se pot întoarce la nicio muncă folositoare. Dar de obicei scursurile sociale, prizonieri eliberați și alții de genul, sunt trimiși fie de luptă pentru viață sau de propriile convingeri în rândurile lor. Aceștia, odată încheiat termenul militar, se reîntorc din nou la vechea viață infracțională, mai abrutizați și înjosiți decât înainte. Este un fapt bine știut că în închisorile noastre se află un număr apreciabil de foști soldați; în timp ce, pe de altă parte, armata și marina sunt în bună măsură înșesate de foști condamnați.

Dintre toate rezultatele dezastruoase pe care doar ce le-am descris niciunul nu îmi pare atât de dăunător față de integritatea umană precum a produs spiritul patriotismului în cazul soldatului William Buwalda. Întrucât a crezut prostește că poate fi soldat și își poate exercita drepturile de om în același timp, autoritățile militare l-au pedepsit grav. Într-adevăr, își servise țara timp de cincisprezece ani, perioadă în care cazierul său a fost ireproșabil. Potrivit Gen. Funston, care i-a redus pedeapsa lui Buwalda la trei ani, „prima datorie a unui ofițer sau a unui bărbat înrolat este obediența și loialitatea incontestabilă față de guvernare, și nu are nicio importanță dacă aprobă acea guvernare sau nu.” Astfel Funston imprimă adevăratul caracter al jurământului. Potrivit lui, intrarea în armată abrogă principiile Declarației de Independență.

Ce evoluție ciudată a patriotismului, care transformă o ființă gânditoare într-o mașinărie loială!

În justificarea acestei pedepsiri extrem de imorale a lui Buwalda, Gen. Funston transmite poporului american că acțiunea soldatului a fost „o crimă serioasă, egală cu trădarea.” Acum, în ce a constat de fapt această „crimă teribilă”? Doar în asta: William Buwalda a fost unul dintre cei 1500 de oameni care

au participat la o întâlnire publică în San Francisco; și, oh, oroare, a dat mâna cu vorbitoarea, Emma Goldman. O crimă teribilă, într-adevăr, pe care generalul o numește „o enormă ofensă militară, infinit mai rea decât dezertarea”.

Poate exista o incriminare mai mare împotriva patriotismului decât aceea că va marca astfel un om drept criminal, îl va arunca în închisoare, și îi va fura rezultatele a cincisprezece ani de serviciu loial?

Buwalda a oferit țării sale cei mai buni ani ai vieții sale și chiar maturitatea sa. Dar toate acestea nu au însemnat nimic. Patriotismul este inexorabil și cere, la fel ca toți monștrii nesătui, totul sau nimic. Nu admite că un soldat este de asemenea și o ființă umană, care are dreptul la propriile sentimente și opinii, la propriile înclinații și idei. Nu, patriotismul nu poate admite asta.

Aceasta este lecția pe care Buwalda a trebuit să o învețe; a trebuit să o învețe cu un cost cam mare, dar nu inutil. Când s-a reîntors în libertate, își pierduse poziția din armată, dar și-a recăpătat respectul de sine. La urma urmei asta valorează trei ani de închisoare. Autorul unui articol recent despre condițiile militare din America, a comentat despre puterea pe care militarul o are asupra civilului în Germania. A spus, printre altele, ca dacă Republica noastră nu are alt scop în afara garantării de drepturi egale tuturor cetățenilor, ar avea un temei just pentru existență. Sunt convinsă că autorul nu a fost prezent în Colorado în timpul regimului patriotic al generalului Bell. Și-ar fi schimbat probabil opinia dacă ar fi văzut cum, în numele patriotismului și al Republicii, oamenii au fost aruncați în celule, târâți, scoși în afara graniței, și supuși la tot felul de umilințe. Și nici nu este acel incident din Colorado singurul din creșterea puterii militare în Statele Unite. Nu există aproape nicio grevă în care trupele și rezerviștii să nu vină în salvarea celor aflați la putere, și în care să nu se comporte la fel de arogant și brutal precum bărbații care poartă uniforma Kaiserului. Pe deasupra mai avem și legea militară Dick. A uitat autorul asta?

Un mare ghinion la majoritatea autorilor noștri este că sunt absolut ignoranți față de evenimentele actuale, sau că în lipsa onestității nu vor vorbi despre aceste chestiuni. Și astfel s-a întâmplat că legea militară Dick a fost trecută în grabă prin Congres, cu puține discuții și încă și mai puțină publicitate, – o lege care îi oferă Președintelui puterea de a transforma un cetățean pașnic într-un ucigaș însetat de sânge, se presupune că în apărarea țării, în realitate pentru protejarea intereselor aceluia grup anume al cărui purtător de cuvânt se întâmplă să fie Președintele.

Autorul nostru susține că militarismul nu va putea deveni niciodată o putere la fel de mare în America ca peste hotare, din moment ce este voluntar la noi, în timp ce este obligatoriu în Lumea Veche. Două lucruri foarte importante uită totuși să ia domnul în considerare. Primul, că serviciul militar obligatoriu a creat în Europa o ură adânc înrădăcinată față de militarism în rândul tuturor claselor din societate. Mii de tineri recruți se înrolează în semn de protest și, odată aflați în armată, se vor folosi de orice prilej pentru a dezerta. Al doilea, că trăsătura obligatorie a militarismului este cea care a creat o extraordinară mișcare anti-militaristă, temută de Puterile Europene mult mai mult decât orice altceva. La urma urmei cel mai mare bastion al capitalismului este militarismul. În momentul în care acesta din urmă este subminat, capitalismul se clatină. Într-adevăr nu avem serviciu militar obligatoriu; adică bărbații nu sunt în mod obișnuit forțați să se înroleze în armată, dar am dezvoltat o forță mult mai severă și rigidă – necesitatea.

Nu este o realitate faptul că în timpul depresiunilor industriale se constată o creștere imensă a numărului de înrolări? Ocupația militarismului poate că nu e nici profitabilă, nici onorabilă, dar e mai bună decât hoinăritul prin țară în căutare de lucru, statul la coada la pâine, sau dormitul în adăposturile municipale. La urma urmei înseamnă treisprezece dolari pe lună, trei mese pe zi și un loc de dormit. Și nici chiar necesitatea nu este un factor suficient de puternic pentru a aduce în armată un element de caracter și omenie. Nu e de mirare că autoritățile militare se plâng de „materialul prost” care se înrolează în armată și marină. Această recunoaștere este un semnal foarte încurajator. Dovedește că încă mai există suficient din spiritul de independență și dragostea de libertate în americanul de rând încât preferă mai degrabă să riște înfometarea decât să îmbrace uniforma.

Bărbați și femei care gândesc din întreaga lume încep să realizeze că patriotismul este o concepție prea îngustă și limitată pentru a face față necesităților vremurilor noastre. Centralizarea puterii a dat

naștere unui sentiment internațional de solidaritate în rândul națiunilor oprimate ale lumii; o solidaritate care reprezintă o armonie de interese mai mare între muncitorul din America și frații săi de peste hotare, decât între minerul american și compatriotul său exploatare; o solidaritate care nu se teme de o invazie străină, căci îi va aduce pe toți muncitorii în punctul în care le vor spune stăpânilor lor, „Mergeți și ucideți singuri. Noi am făcut-o suficient de mult timp pentru voi.”

Această solidaritate trezește chiar și conștiința soldaților, și ei fiind făcând parte din marea familie umană. O solidaritate care s-a dovedit nu doar o dată infailibilă în timpul luptelor din trecut, și care a reprezentat impulsul care i-a determinat pe soldații parizieni în timpul Comunei de la 1871, să refuze să se supună când li s-a ordonat să tragă în frații lor. Le-a oferit curaj bărbaților care s-au răzvrătit pe vasele de război rusești în ultimii ani. Va determina în cele din urmă răscoala tuturor oprimaților și asupriților împotriva exploatarelor lor internaționale.

Proletariatul Europei a înțeles uriașa forță a acelei solidarități și, ca urmare, a inaugurat un război împotriva patriotismului și a fantomei sale sângeroase, militarismul. Mii de oameni umplu închisorile din Franța, Germania, Rusia și țările scandinave, pentru că au îndrăznit să sfideze învechita superstiție. Și nici nu se limitează mișcarea la clasa muncitoare; a înglobat reprezentanți din zonele vieții, principalii săi exponenți fiind bărbați și femei de seamă din arte, știință și litere.

America va trebui să urmeze exemplul. Spiritul militarismului a pătruns deja în toate aspectele vieții. Într-adevăr, sunt convinsă că militarismul devine un pericol mai mare aici decât oriunde, din cauza multelor mite pe care capitalismul le oferă acelor pe care dorește să îi distrugă.

Începutul a fost făcut deja în școli. Evident guvernul susține concepția iezuită, „Dați-mi mintea copilului și voi modela omul.” Copiii sunt antrenați în tactici militare, gloria realizărilor militare este preamărită în programă, iar mințile tinere sunt pervertite pentru a conveni guvernului. Mai mult, tineretul țării este chemat în afișe țipătoare să se alăture armatei și marinei.

„O bună ocazie pentru a vedea lumea!” strigă speculantul guvernamental. Astfel băieți inocenți sunt înșelați moral să creadă în patriotism, iar Molohul militar colindă cuceritor prin Națiune.

Muncitorul american a suferit foarte mult de mâna soldatului, statal și federal, încât este destul de îndreptățit în dezgustul și opoziția sa față de parazitul în uniformă. În orice caz simpla denunțare nu va rezolva această mare problemă. Ce ne trebuie este o propagandă de educație pentru soldat: literatură antipatriotică care îl va lumina în ce privește ororile reale ale ocupației sale, și care îi va deștepta conștiința față de relația sa reală cu omul a cărui muncă îi susține existența. Exact de acest lucru se tem cel mai mult autoritățile. Constituie deja înaltă trădare ca un soldat să participe la o întâlnire radicală. Fără dubiu vor marca, de asemenea, drept înaltă trădare și citirea de către un soldat a unui pamflet radical. Dar, apoi, nu a marcat autoritatea din timpuri străvechi fiecare pas către progres drept o trădare? Totuși, aceia care luptă cu toată convingerea pentru reconstrucție socială își pot permite cu ușurință toate acestea; căci este probabil chiar mai important să aducem adevărul în cazarmă decât în fabrică. Când vom fi subminat minciuna patriotică, vom fi eliberat calea pentru acea măreață structură în care toate naționalitățile să fie unite într-o fraternitate universală, – o SOCIETATE LIBERĂ cu adevărat.

Biblioteca Anarhistă

Emma Goldman

Patriotismul: o amenințare pentru libertate

Preluat la 16.12.2022 de la <https://iasromania.wordpress.com/>

ro.theanarchistlibrary.org